

των προσπαθειών του Γκέτ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει εἰς Στρασβούργ, ὁ δούξ τῆς Βεΐμαρ, ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν τοῦ πρώτου ἱεροκήρυκος καὶ τοῦ γενικοῦ ἐφόρου τοῦ κράτους του. Ἡ Βεΐμαρ ἐθεωρεῖτο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὡς αἱ Ἀθηναί τῆς Γερμανίας. Ἐν αὐτῇ ἔζων ὁ Βιελανδ καὶ ὁ Γκέτ, καὶ εἰς αὐτὴν συνῆρσαν ὅλοι οἱ ἐξοχώτεροι νόες τῆς Γερμανίας. Ὁ Ἔρδερ, προσκλήθεισ ἀρα ἐκείσε, ἐλογίσθη εὐτυχέστατος· ἀλλ' ἡ ὑπερόλική του ἐνασχόλησις καὶ ἐργασία, ἔφθειραν μετ' ὀλίγον τὴν υἱεάν του, καὶ τὸν κατέστησαν εἰς τὸ ἄκρον εὐερεθιστον. Προβιβασθεὶς ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα του, λαβὼν δίπλωμα εὐγενείας ἀπὸ τὸν ἐκλέκτορα τῆς Βαυαρίας, τιμώμενος ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, καὶ γνωστός κατασταθεὶς καὶ εἰς τὴν ἀλλοτριάν, ἀπέθανε τὸ 1803 νέος ἐτι καὶ ἤττον εὐτυχῆς ἀφ' ὅσον ἐπρεπε νὰ ἦναι ἐξ αἰτίας τῆς θέσεώς του.

Θεολόγος, ἱεροκήρυξ, πρωτότυπος καὶ μεταφραστῆς ποιητῆς, φιλολόγος, ἀρχαιολόγος, ἱστορικός, φιλόσοφος καὶ κριτικός, λαμπρὸν ἔχων τὴν φαντασίαν, γράφων μὲ πλειοτέραν θερμότητα καὶ εὐφραδειαν ἢ μὲ βαθύνειαν, ἐθεωρήθη μέχρι τινὸς ὡς πάνσοφος καὶ ἔξοχος συγγραφεὺς. Ἐνασχοληθεὶς εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ ἀντικείμενα τῆς ἐπιστήμης, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα, καὶ νὰ καταλείψῃ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς μνημεῖον ἄξιον τῆς μεγαλοφυΐας του. Παρσαρθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην εὐκολίαν, ἥτις ἀποπλανᾷ τόσα γόνιμα πνεύματα, ἐσπούδατεν ἀπείρους γλώσσας, ἐνέκυψεν εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς φιλολογίας. ἔτρεξεν ἀνευδότης κατόπιν τῶν ἀκαδημαϊκῶν θαρνῶν τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Μονάχου, καὶ ἐκινύχθη ἐπὶ τέ-

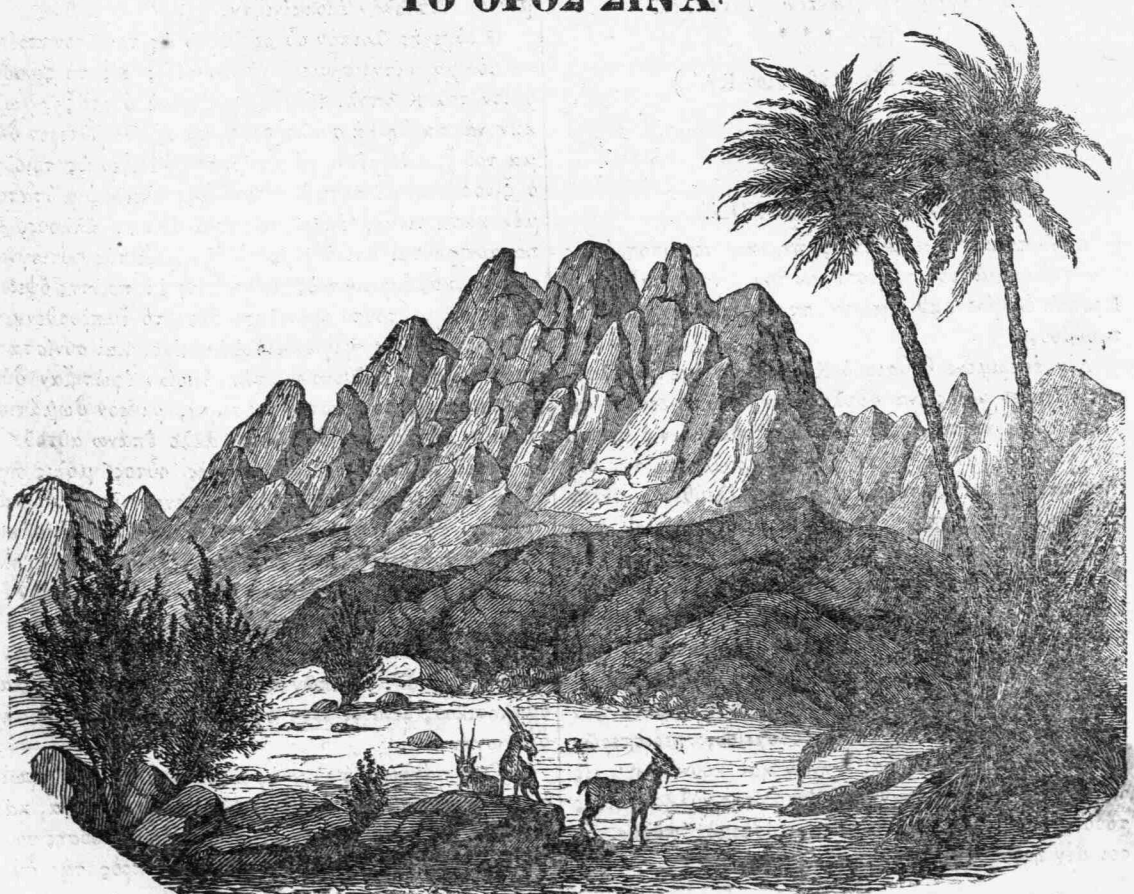
λου· ἀντίπαλος τοῦ γίγαντος τῆς γερμανικῆς φιλοσοφίας, τοῦ Κάντ, τοῦ ὁποῦ ἡ διάλεκτος εἶναι τόσον δυσνόητος καὶ τὸ πνεῦμα τόσον διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ ἰδικόν του.

Τὰ συγγράμματά του, ἐξυμνηθέντα ἄλλοτε ὑπερβαλλόντως, ἐλησημονήθησαν σήμερον· διότι ἡ Γερμανία, εὐκόλως ἐνθουσιαζομένη, παύει ἐν γένει τοῦ νὰ ὑπολήπτεται ἄμα παύσει καὶ τοῦ νὰ θαυμάζῃ. Αἱ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ἰδέαι του εἶναι τὸ ἀριστοῦργημά του.

Οἱ Γερμανοὶ ὠνόμασαν πολλάκις τὸν Βιελανδ Βολταῖρ τῆς Γερμανίας, ἐνῶ τὰ συγγράμματά του περιορίζονται εἰς ἐλάχιστον ἀριθμὸν ἀντικειμένων. Ἡ ἐξομοίωσις αὐτῆ ἤρμοξε μᾶλλον εἰς τὸν Ἔρδερ, οὗτινος ἡ ἀπέραντος γονιμότης καὶ πολυμάθεια προσήγγιζον εἰς τὰς τοῦ ἀνεξάντλητου συγγραφέως τῆς Γαλλίας. Ὡς πρὸς τὰς κλίσεις ὅμως καὶ τὰς ἀρχὰς μέγα χάσμα ἐστήρικται μεταξὺ τούτων· διότι ὁ Ἔρδερ κατεπολέμη τὴν σχολὴν τοῦ Βολταῖρ, ἀφοῦ πρῶτον ἐσπούδασε τὰς κυριώτερας του δοξασίας. Τὰ ἠθικά του προτερήματα θέλουσι πρὸ πάντων διασώσει ἀπὸ τὴν λήθην τὸ ὄνομά του· αὐτὰ ἐδόξατῃν τὸν βίον του, καὶ αὐτὰ τὸν ὕψωσαν ὑπεράνω πολλῶν συγγραφέων δευτέρας τάξεως, καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Βιελανδ καὶ Γκέτ οἵτινες, ὁμοῦ μετὰ τοῦ φίλου των Σχίλλερ ὑπῆρξαν τὸ καύχημα τῆς γερμανικῆς φιλολογίας. Δι' αὐτὰ ταῦτα τὰ προτερήματα ἐπωνομάθη *Φερελῶν τῆς Γερμανίας*, ἐπώνυμον ἐνδοξὸν τὸ ὁποῖον δὲν θέλουσι ξεβαίως ἀρνηθῆ εἰς αὐτὸν οἱ μεταγενέστεροι καὶ ὅταν παύσῃ τοῦ νὰ ἀνγκινώσκωνται τὰ συγγράμματά του.

E. M.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ.

Τὸ ὄρος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε ὀνομάζεται καὶ Χωαὴ ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν εἰς τὸ λευτεροῦμιον καὶ ται ἐπὶ τῆς Ἀραβίας πλησίον τῆς Ἐρυθρῆς θαλάσσης ὄνομα ἔχοντος ἐκείνου, καὶ τὸ ἴδιον ὄνομα ἔχει καὶ ἐπὶ τῆς Ἀραβίας πλησίον τῆς Ἐρυθρῆς θαλάσσης ὄνομα ἔχοντος ἐκείνου, καὶ τὸ ἴδιον ὄνομα ἔχει καὶ ἐπὶ τῆς Ἀραβίας πλησίον τῆς Ἐρυθρῆς θαλάσσης ὄνομα ἔχοντος ἐκείνου.

θαῦμα. Ἐκεῖ, μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἔξοδον τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸν νόμον του· τότε κατὰ τὴν Οἰάν γραφὴν, ἐγένοντο φωνὴ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νεφέλη γνοφώδης ἐπ' ὄρους Σινά, φωνὴ τῆς σάλπιγγος ἤχει μέγα· καὶ ἐπτοήθη πᾶς ὁ λαὸς ὁ ἐν τῇ παρεμβολῇ. Τὰ φοικτὰ ταῦτα σημεῖα κατεφόβισαν τὸν λαόν, ὅστις ἴστατο μακρὰ κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου· ἀλλ' ἤκουε τὴν φωνὴν τὴν ἀπαγγέλλουσαν τὸν δεκάλογον καὶ ἑώρα καὶ τὰς λαμπάδας, καὶ τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος, καὶ τὸ ὄρος τὸ καπνίζον.

Ἐκτοτε ὁ Μωϋσῆς ἐνομοθέτησε τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν ὁποῖαν ἐώρταζον ὄλοι οἱ παρευρεθέντες κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ κυρίου.

Ζητήσαντές τινες ν' ἀμφισβητήσωσι τὸ θαῦμα, εἶπον ὅτι ἄλλο τὸ ὄρος Σωρῆθ καὶ ἄλλο τὸ Σινά· ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς γεωγράφους, καὶ κατὰ τοὺς περιηγητὰς εἶναι βέβαιον, ὅτι διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων διακρίνονται δύο κορυφαὶ τοῦ ἰδίου ὄρους, ἐξ ὧν ἡ μία βλέπει πρὸς τὴν Ἰδουμαίαν, καὶ ἡ ἄλλη, ἡ ὑψηλότερα, πρὸς τὴν Ἀραβίαν.

Πρὸ πολλῶν αἰώνων, ἐπὶ τῆς θέσεως ὅπου ὁ Θεὸς ὠμίλησε πρὸς τὸν νομοθέτην τῶν Ἰουδαίων, ἀνηγέρθη μὴν καὶ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, σφζόμεναι καὶ μέχρι τῆς σήμερον. Ε. Μ.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ * * *

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλάδιον ΚΑ΄.)

ΣΤ΄.

ΑΝΗΡ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

Ἀποῦ τοιαύτην ἔλαβεν ἀρχὴν, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐσυστήθη διὰ τοῦ τεχνοσήμου του, τὸ ξενοδοχεῖον Κροπόλ ἔκαμε καθ' ἡμέραν σταθερὰ καὶ μεγάλας πρόδους.

Δὲν ἐπερίμενε βέβαια ὁ Κροπόλ ὑπέρμετρα πλούτη· ἠλπιζεν ὅμως νὰ διπλασιάσῃ τοῦλάχιστον τὰ χίλια φλωριά, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐκληροδότησεν ὁ πατήρ του, νὰ λάβῃ ἄλλα χίλια ἀπὸ τὴν πώλησιν τῆς οἰκίας καὶ τοῦ κτήματος, καὶ οὕτως, ἐλεύθερος τέλος πάντων, νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς ὡς οἱ πολλοὶ τῶν συμπολιτῶν του.

Ὁ Κροπόλ ἐν τούτοις ἦτον φιλοκερδῆς· ὀλίγον ἔλειψε λοιπὸν νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἤρξατο εἰς Βλουᾶ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ ΙΔ΄.

Αὐτὸς, ἡ σύζυγός του, ὁ Πετρῖνος καὶ δύο τῶν ὑπηρετῶν ἀρχισαν ἀμέσως τρομερὰν σφαγὴν κατὰ τῶν κατοικῶν τῆς αὐλῆς τοῦ ξενοδοχείου, περιστερῶν δηλαδὴ καὶ ὀρνίθων καὶ χηνῶν καὶ κουνελίων· εἰς τρόπον ὥστε ἠκούσθησαν τότε ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἐκείνης τόσοι θρήνοι καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολὺς, ὅσοι δὲν ἠκούσθησαν ἄλλοτε ἐν Ῥαμᾶ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Κροπόλ ἔνα μόνον ξένον εἶχεν.

Ἦτον οὗτος τριακονταετῆς μόλις τὴν ἡλικίαν, ὠραῖος, ὑψηλός, αὐστηρός, — ἡ μάλλον μελαγχολικός, — καὶ εἰς τὰ βλέμματα καὶ εἰς τὰ κινήματά του.

Ἐφόρει φόρεμα μαῦρον βελουδίνον, μὲ κοσμήματα γαγάτου· ὁ λευκὸς λαιμοδέτης του, ἀπλοῦς ὡς ὁ τῶν αὐστηροτέρων καθαριστῶν, ἔκαμε καταφανέστερον τὸ ζωηρὸν καὶ λεπτὸν χρῶμα τοῦ πλήρους νεότητος τραχήλου του· μικρὰ δὲ καὶ ξανθὰ μυστάκια μόλις ἐσκέπαζαν τὰ ἀγανάκτησιν καὶ περιφρόνησιν πολλὴν ἐμφαίνοντα χεῖλη του.

Πρὸς ὄσους ἐλάλει, τοὺς ἐκύτταζε πάντοτε κατὰ πρόσωπον κάμμια προσποιήσις, — ἀλλὰ καὶ κάμμια περιποιήσις — δὲν ὑπῆρχεν εἰς τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἡ λάμψις τῶν ὁποίων τόσο ἀνυπόφορος ἐγένετο, ὥστε πολλὰ βλέμματα ἐχαμηλόνοτο ἀπέναντι τοῦ βλέμματός του, καθὼς τὸ ἀδυνατώτερον ξίφος εἰς τὴν μονομαχίαν.

Τὸν καιρὸν ἐκείνον καθ' ὃν οἱ ἄνθρωποι, πλασθέντες ὄλοι παρὰ Θεοῦ ἴσοι, διηροῦντο, κατὰ τὰς ὑπαρχούσας προλήψεις, εἰς δύο διακεκριμένας φυλάς, τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς ἀγενεῖς, καθὼς διαίρονται πραγματικῶς εἰς δύο γενεάς, τοὺς λευκοὺς καὶ τοὺς αἰθίοπας, τὸν καιρὸν ἐκείνον, λέγομεν, ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἐπειράθημεν νὰ σκιαγραφήσωμεν τὴν εἰκόνα, δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ μὴ ἐκληθῇ ὡς εὐγενῆς, καὶ τῆς καλιτέρας μάλιστα γενεᾶς. Ἀρκετὸν εἰς τοῦτο ἦτον νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς τὰς χεῖράς του, αἱ ὁποῖαι ἦσαν λεπταί, λευκαί, μακροδάκτυλοι, καὶ τῶν ὁποίων ὄλοι οἱ μῦνες, ὄλοι αἱ φλέβες, ἐφαίνοντο ὑπὸ τὸ δέρμα διαφανεῖς εἰς τὸ παραμικρὸν κίνημα, καθὼς οἱ ἄρμοι εἰς τὴν παραμικρὰν συστολὴν ἐκοκκινίζαν.

Ὁ εὐγενῆς λοιπὸν οὗτος (ἀφοῦ ὡς τοιοῦτον πρέπει νὰ τὸν χαρακτηρίσωμεν) ἦλθε μόνος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κροπόλ. Ἐλάβε, χωρὶς νὰ διατάξῃ, χωρὶς καὶ νὰ σταθῇ νὰ συλλογισθῇ, τὸ ἀξιολογώτερον δῶμα τοῦ ξενοδοχείου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδειξε ὡς τοιοῦτο ὁ ξενοδόχος μὲ σκοπὸν πλεονεξίας ἐπιληψιμώτατον μὲν κατὰ τινὰς, ἐπαινετώτατον δὲ κατ' ἄλλους, ἀν παραδέχονται ὅτι ὁ Κροπόλ ἐγνώριζε τὰς φυσιογνωμονίας, καὶ ἔκρινε τοὺς ἀνθρώπους ἐκ πρώτης ὄψεως.

Τὸ δῶμα τοῦτο κατεῖχεν ὄλον τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς παλαιᾶς τριγωνοειδοῦς οἰκίας, καὶ συνίστατο ἀπὸ μεγάλῃν αἰθουσαν, τὴν ὁποῖαν ἐφώτιζαν δύο παράθυρα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, μικρὸν δωμάτιον πλησίον αὐτῆς, καὶ δωμάτιον ἄλλο ἐπάνω αὐτοῦ.

Ἀφοῦ ἔφθασεν ἐκεῖ, ὁ εὐγενῆς οὗτος μόλις ἤγγιξεν εἰς τὰ χεῖλη του τὸ φερόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν του φαγητόν. Δύο λέξεις ὄλας ὄλας εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν ξενοδόχον, καὶ αὐταὶ ἦσαν ὅτι ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ξένος τις, Παρὶν καλούμενος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν.

Μετὰ ταῦτα, τὸσον βαθεῖαν σιωπὴν ἐτήρησεν, ὥστε ὁ Κροπόλ, ἀγαπῶν πάντοτε τοὺς παιδρὸς καὶ ὀμιλητικὸς ξένους, εἶχε σχεδὸν προσβληθῇ ἀπὸ τὴν διαγωγὴν του.

Τέλος πάντων, ὁ εὐγενῆς οὗτος εἶχε σηκωθῆ πρῶτὴ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀρχίζει ἡ παρούσα ἱστορία, καὶ ἐξελεύσθη ἐκάθησεν εἰς τὸν ἐξώστην τῆς αἰθούσης του, καὶ ἐκύτταζε μὲ λύπην καὶ ἐπιμονὴν πρὸς τὰς δύο